







(27)

Nākošā ritā bandavieši vilcienā traucās tālāk. Gēnujas — Nicas ceļa posms bija viens no skaistākiem visā turnejā. Vilciens ātri ripoja gar zilās jūras malu, dodamies cauri neskaitāmiem maziem, išiem tuneļiem. Kalnu nokāres, vīnogu dārzi, stāvas klintis, skaistas vasarnicas, mazi kūrortiņi.

«Nica! Nekad man šis vārds nav tā paticis kā pašlaik,» Dzilna pievērsās Salnam.

«Tāpēc, ka tur satiksi Andu,» ar prieku atteicā Salna. «Jā! Redzēsim, redzēsim, ko Anda man stāstīs. Nica, Nica. Līdz šim šo pilsētu biju iedomājies, dzirdēdams par kādu karnevālu. Tagad šī pilsēta manās acis iegūst pavismi citu nozīmi. Anda apmetīties, vai arī mani gaidis «Ruhl» viesnicā, bet mums jāierikojas «Negresco» hoteli.»

«Hallo, sinjoro Karlo Durante, sakiet, vai Nīca «Hotel Ruhl» no «Negresco» tālu viens no otra,» Dzilna sauca blakus kupejā sēdošajam italim.

«Nē! Abas viesnīcas atrodas jūras malā. Starpā vienīgi dārzs — apmēram simts piecdesmit metrus plats. Dārza pretim jūrā uzbrūvēts Kazino. Tur es labos laikos spēlēju «chemin de fer» un «baccarat». Veselu gadu dzivoju Nīca un visu laiku apmeklēju kazino.»

San-Remo, Ventimilia, Mentone, Monte-Karlo. Stacijā pēc stacijas kā raibā kino lentā slīdēja garām, viena vieta skaistāka par otru.

Pusdiemas laikā viņi iebrūca Nīcā. Bet tā nebija nēkāda pilsētina, kā bandavieši to bija iedomājušies.

«Tā ir īsti liela pilsēta, kas nolikta jūras malā. Biju iedomājies Nīcu mazliet milīgāku, jaukāku,» viļies sacīja Leja.

Stacijā sagaidīja Nicas futbola kluba pārstāvji.

#### 29. PĒDEJA FUTBOLA CINA.

Vairākos taksometros bandaviešus nogādāja «Negresco» viesnicā. Uz ielas stūriem izlipinātie plakāti stāstīja, ka vakarā notiek liela futbola cīpa. Plakāti bija visur, izkārti pat viesnīcas priekšnamā.

«Ati, paņem manu ceļasomu un uznes to istabā, es tūlīt nāksu.» Dzilna nodeva savus nesamos Salnam, bet pats lēni izslīdēja pa viesnīcas lielajām kristallstikla durvīm uz lelas. Pāri dārza uz stūra rēgojās liels nams ar zelta burtiem virs jumta:

«Hotel Ruhl.»

Jānis Dzilna cauri dārzam pa grantētiem celiņiem devās uz viesnīcu. Iegājis plašajā priekšnamā, viņš piegāja pie portjē, kas stāvēja pie letas.

«Val jums nav pienākusi kāda vēstule, vai telegamma uz Jāņa Dzilnas vārda? Un vai šeit nav apmetusies Anda Vārpas jaunkundze ne Rīgas?»

Portjē vispirms apskatīja viesu sarakstu.

«Nē! Jūsu minētā dāma vēl nav ieradusies.»

Izšķirstot pastu, portjē vēlreiz jautāja pēc viņa uzvārda. Dzilnam jau likās, ka nekā nebūs, kad portjē atkal ierunājās.

«Jums pienākusi telegamma no Līonā. Tā sapēta ūdens pirms divām stundām. Lūdzu.»

Uztraukts Dzilna aplēsa telegammu.

«Cejā aizkavējos. Braucut pretim uz

Kannām. Satikšanās Hotel Viktoria. Anda.»

Anda tomēr izbraukusi. Klusībā viņš brižiem baidījās, ka apstākļi var mainīties, un Anda palkis Rīgā. Atis tomēr noteicis pareizi: «Viņa būs! Beigas būs labas!» Pasta zīmogs: Šīdiņas. Telegamma izsūtīta no Līonā.

Atvieglotrs Dzilna salocīja telegamma un devās uz izejas durvīm. Viņa skats apstājās pie pazīstamas sejas.

«Hallo! Ko tad jūs šeit meklējat?» Dzilna pārsteigtās jautāja.

«Tas jums nedrīkst būt nekāds brīnuma. Esmu uzņēmies būt par jūsu sargu, un tāpēc sekoju jums,» smailot paskaidroja Karlo Durante. «To jūs veikli izdarījat. Izņemot mani, neviens nerēdzēja, kā jūs izslīdējējat no viesnīcas.»

Divatā viņi devās atpakaļ uz «Negresco» viesnicu. Tur viņi satika Salnu, kas bija uztraucies un uzsācis Dzilnas meklēšanu.

Bandavieši sēdās pie bagātīgi klāta pusdienu galda. Fēc tam Melnalksnis visus futbolistus aizraidīja uz istabām atpūsties, lai vakarā futbola laukumā neviens nebūtu noguris.

Pulksten piecos bandavieši izskrēja futbola laukumā. Dienas karstums bija rīmis. Apkārt laukumam un triebīnēs kustējās daudz skatītāju.

# Nikolaj Seglenieks BANDAVAS CENTRA UZBRUCĒJS (SPORTA VĀRĀNU)

Egila Hirmanovska viete un Ilustrācijas.

«Pēc mūsu lieliskām uzvarām, man liekas, skatītāju varēja būt arī vairāk.» Kalējs noteica, kad bija apskaitījis laukumu, kur pašreiz ieskrēja franči. Tiesnesis izlozēja. Niciešem izvēle. Tie, protams, spēlēja ar Sauli.

Spēle sākās tik strauji, ka bandavieši vēl nebija atvēruši, kas notiek, kad atskanēja svilpiens.

Plenis izpjēma bumbu no vārtiem. 1—0 par labu Nīcas futbola klubam. Vārtus bija iesitis puslabais uzbrucējs — neģeris. Tas bija tāds spēriens, ka bandavieši nevarēja pirmās piecpadsmit minūtes pat attapties. Stāvoklis izveidojās tāds, ka Salna ar Leju pat atkāpās, lai palīdzētu alzardzībai.

«Lielais Tilts lai sedz tikai neģeri!» Dzilna deva rīkojumu. «Neej ne soli no viņa prom!» Puslaika vidū spēli pārnese laukuma centrā. Lidz vārtiem abi pretinieki tika tikai reti. Lidz puslaika beigām rezultāts vairs nemainījās.

«Nu, zēni, mēs esam kēzā. Nedrikstam pieļaut, ka pašu pēdējo spēli zaudējam.»

«Tas, kas pirmā puslaikā ir zaudētājs, ar lielu sparu grib zaudējumu atgūt otrā puslaika sākumā. Mēs tā nedarīsim. Nicieši to sagaidīs. Mēs izlidzinošos vārtus mēģināsim iegūt puslaika vidū. Neaizmirstiet, ka puslaiks ir četrdesmit piecas minūtes garš. Tas nav iss laika spridris.



Tātad — pirmajās desmit minūtēs pretiniekam pilnīgi uzspiest savu spēles vēidu un negrēkot kā pirmā puslaikā. Viņu labākais vārtu šāvējs ir puslabais uzbrucējs — neģeris. Viņu laiku pārējie baroja viņu ar bumbām. Lielais Tilts viņu labi nosedza, tāpat tas jānosedz arī otrā puslaikā. Uzmanāties arī no labā maiējā uzbrucēja, tas arī nav zemē metams,» norādījumus saņēma pārējie futbolisti. Kad visi stingri bija novērināti, Melnalksnis izlaida bandaviešus laukumā. Nicieši jau gaidīja.

Sākās otrs puslaiks. Nicieši devās straujā uzbrukumā. Bistamais neģeris lielā strūnā sekoja bumbai, lai pie vārtiem to sapētu. Lielais Tilts viņu ne brītīpu neatstāja. Nēģerim domāto bumbu veikli saņēma Tilts un piespēlēja Upītīm. Sekoja stūra izsītēs.

«Ja Upītīs labi izsītis, tad būs —,» sacīja Seržants un steidzās ieņemt vietu, lai Upītīs pēc norunas varētu viņam piespēlēt bumbu.

Upītīs izsīta labi. Seržants bumbu piespēlēja tālāk Dzilnam, tas Salnam. Dzilna tika brīvs un saņēma vēlreiz bumbu.

Sitiens!

«Vārti!» gavilēja Seržants. Viens pret vienu.

Melnalksnis, stāvēdams aiz Pieļa sargātājiem vārtiem, apkampa rezervistu Kalvi.

«Ja spēles piektā minūtē rezultāts jau izlīdzināts, tad mēs spēli esam vienību. Derēsim!» Bet Kalve arī ziņāja, ka spēle uzvarēta.

«Silti, ja futbola vienība visu savu cīpu balsta uz atsevišķiem spēlētājiem. Ja tos labi nosedz, tad spēle ir zaudēta. Labākus nosedzējus kā abus Tilts es neesmu vēl redzējis.»

Puslaika trīsdesmitpiektā minūtē Dzilna iesita vēl otros vārtus. Nīcas futbola klubs bija pārvarēts. Divi legūti pret vieniem zaudētiem vārtiem.

So pēdējo turnejas cīpu noslēdot, Melnalksnis ar Kalēju nolēma pienācīgi nosvinēt panākumus. Atbraucot viesnīcā, Melnalksnis devās pie pārvaldnieka, sarunāja mazu zālīti un lika rezervēt galdu septīnpadsmit personām.

«Mēs esam piecpadsmit. Klāt nāk vēl sardzes vīrieši Karlo Durante ar savu paligu. Melnalksnis paskaidroja Kalējam.

«Vēlos ar tevi parunāt pāris nopietnus vārdus,» sacīja pienākušais Dzilna, kas pēc ilgākas meklēšanas Melnalksnis atrada pie portjē.

Kad abi bija apsēdušies, Dzilna ieveda Melnalksnim Andas telegrammu.

«Skaidri un gaiši. Man jātieku uz Kannām. Vispirms gribēju ar tevi runāt.»

«Tā lieta pavisam vienkārša. Tikko runāju ar Stradello. Viņš ir noskaidrojis, ka Vaitforda veselības stāvoklis ir uzlabojies, bet ārsti vēl nav atļāvuši viņam doties ceļā. To es tev stāstu tāpēc, ka mēs dosim ziņu Vaitfordam, ka braucam uz Kannām. Lai viņš mūs meklē tur. Kannas no Nīcas atrodas četrdesmit kilometru attālumā. To mēs bez grūtībām varam veikt ar visu bagāžu.»

Man Nīca kā atpūtas pilsēta nepatik, bet mums ir jāatpūšas. Sini zinā Kannas būs vispiemērotākā vieta. Sazvanišos ar «Viktoria» viesnīcu, lai rezervē mums istabas. Rit no rīta varēsim izbraukt.»

Dzilna pateicīgi spieda Melnalksnim roku.

#### 30. MELNALKSNA RUNA.

Visi bandavieši vakarā bija pacilātā noskoņojumā.

«Vai jūs neziniet, kur šeit Nīca tuvumā ir gatavo apģērbu veikals?» Seržants griezās ar jautājumu pie itālieša Emanuela Stradello.

«Jā, zinu. Varu jūs aizvest. Vai tūlīt gribiet iet?»

«Jā!»

«Ko tad jūs gribiet tur pirkī?»

«Pirkī es negribu nekā, bet gan irēt. Vai tādu veikalā Francijā nav?»

«Ir gan, bet kur tāds Nīca atrodas, to es nezinu. Varam paprasiņi portjē, tas droši vien zinās pateikt. Ko tad jūs gribiet irēt, rit tak brauksiet uz Kannām.»

«Fraku šīdiņas zvinībām!» Bandavieši, kuri dialogu noklausījās, sāka skāji smieties. Smējās ar Stradello, jo tagad viņš tikai saprata, ka Seržants viņu labi izjokojis.

«Vai jūs ziniet visderīgāko putnu pasaulē?» Stradello smaidot savkārt jautāja Seržantam.

«Stārkis, jo tas atnes bērnus,» uz mutes nebija kritis arī Seržants.

«Nē! Visderīgākais putns pasaulē ir vista. To varēst pirms dzimšanas un pēc miršanas.»

«Bravo!» sauka bandavieši.

Visi devās istabās atpūsties un sakārtoties vakaram. Viesnīcas drēbnieks bija nodarbināts pie bandaviešu uzvalku gludināšanas. Dzilnas un Salnas istabā ienāca Melnalksnis.

«Nu, zēni, tagad esam brīvi. Ienākumi no sacīkstēm visur bija lieliski. Esmu izdarījis vairākus naudas pārvedumus uz Rīgu mūsu klubam. Rīgā valda liels prieks. Mums atvēlēja lielāku summiņu atpūtai. Tāpēc šodien jāpapriecējas. Šīdiņas spēlē nebija daudz skatītāju, bet mūsu procents ienesa tomēr diezgan daudz.»

«Tas ir labi,» sacīja Dzilna. «Katrs no mums grib iedzert prāvāku malku šampānieša. Līdz šim neviens no mums nav kaut ko priečigāku dzēris, jo, apzinoties spēļu svarīgumu, katru dienu bija jābūt formā. Tāpēc tagad grožus vari nolikt uz bukas malas.»

Sarunas ritēja raiti.

«Tagad pietiks plāpāts, jāsakārtojas arī man un jāiet lejā apskatīties, cik tālu ir ar galdu klāšanu.»

«Negresco» viesnīcas zelta zālē atrādās grezni klāts galds. Bandavieši ieņēma vietas.

Melnalksnis piecēlās...

«Mani draugi! Ar prieku un gandarijuma sajūtu sirdi mēs sēdam pie Šī galda. Sini bridī, atrodoties tālu no dzīntenes, mēs varam justies kā turneju nobeiguši.»

Pēc skaistajām un lielajām uzvarām savā zemē mēs šodien atrodamies sen apsolītā ārzemju braucienā. Domāt un runāt par turneju varējam sen, bet tiesības mums nedeva, pirms nebījām parādījuši savas stājas stabilitāti zājājā futbola laukumā.

Daudzajās meistarības, kausa un draudzības cīņās vieniem parādījām savu lielo spēles māku un spēku briedumu. Mūsu klubs nav no vecākajiem pēc savas dibināšanas, tāpēc kasē arī nebija uzkrātas lielākas naudas rezerves. Tā kā mēs ārzemju turneju pēc savām spējām pelnījuši, kluba vadība darīja visu, lai sagādātu vadīgos Hdzekļus.